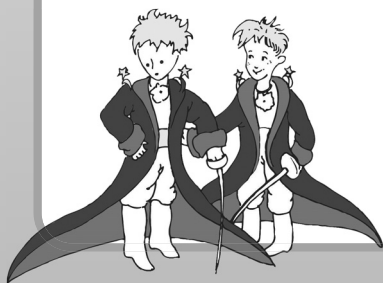

BÖLCSESSÉG- BATYU AZ ÚTRA

250

szórakoztató,
humoros idézet

Nógrádi Gábor
könyveiből

A dedikálás helye

Az álmodozásban nincs lehetetlen. Csak az életben van lehetetlen.
(A csere)

Érdekes. Ha az ember boldog, minden sokkal jobban megy. Az esze jobban vág. A hangulata király. És csúcsra jár az egész teste. Kár, hogy nem vagyok többször boldog.

(A gonosz hét napja - Bajkutya)

– Ilyen okos bolonddal, mint te vagy, még nem találkoztam – mondta a püspök udvari bolondja Kacornak. – Mi a titkod?

– Nagyon egyszerű: kimondom, amit gondolok.

– Azt én is kimondom, mert udvari bolondként kimondhatom.

– Csakhogy nem elég kimondani. Gondolkodni is kell, hogy legyen mit kimondani.
(A mi Dózsánk)

– Én megtanulok latinul – dűnnyögte a kisebbik Mátyás fiú, aztán együtt röhögött a többiekkel. Mindannyian tudták, hogy Dominak annyi nyelvérzéke van, amennyi a gulyásleves és a dobostorta megkülönböztetéséhez elég.

(A mi Kinizsünk)

A számár: „Nem tetszik, hogy ordítunk, ha szerelmesek vagyunk és vágyunk a kedvesünk után? A gyerek vagy a felnőtt olyankor nem ordít?”
(Segítség, állat!)

A pénz nem boldogít, de ha nincs, akkor nem boldogulunk.
(A pénz nem a fákon nő!)

A vízzel takarékoskodni kell. A földön csak az emberi butaságból és a sivatagi homokból van kimeríthetetlen készlet. Az ivóvíz, a tiszta levegő, az olaj, az élelmiszer, az erdők és az állatok örökre eltűnhetnek. Eltűnhetnek, ha nem vigyázunk rájuk.
(Az öcsém zseni)

„Ó, a kis füllentő! Mít lódított ez össze nekem...!” – dühösködött magában hazafelé az asszony, de csak egy kicsit. Anya volt, és ebben a szakmában a megértés és a megbocsátás a két legfontosabb tulajdonság.
(Galambnagyamama)

Kakukk: „Istenke meg a természet teremtette a kakukkot, nem? Ha teljes erővel másmilyen akarnék lenni, akkor sem lehetnék másmilyen.”
(Segítség, állat!)

– Soha többet nem jövök veled, Papa, ha nem a vezetésre meg az útra figyelsz! – mondta kedvenc lányunokám.

„Elképesztő! – gondoltam. – Mindig az övé kell, hogy legyen az utolsó szó! De most azért is az enyém lesz!”

– Igazad van, Sacika – mondtam. – Az útra kell figyelni mindig.
(Hova nézel, Papa?)

A költészet csodálatos, titkos nyelv azok számára, akik ismerik ezt a nyelvet.
(Marci visszavág)

– Hidd el, Samukám, az idősebbektől sokat lehet tanulni – mondta Papa.

– Tudom. Anya is gyakran emlegeti, hogy minden rosszat tőled tanultam.
(Nem vagyok Samu!)

Vettem egy mély levegőt. A mellkasom fájt, zsibbadt a karom.

Van egy olyan sejtésem, hogy a nevelés gyakorlása közvetve több embert vitt már a sírba, mint a pestis és a kolera együtt. Plusz lepra.

(Emmike nem semmike!)

– Éljen, éljen, éljen! – kiabálta Sacika. – A Papa hetvenéves!
– Az volt tavaly! – nevettem el magam. – Már hetvenegy vagyok!

– Ugyan, Papa! – legyintett kis unokám. – Egy évet nyugodtan letagadhatnál.
(Nyeregbe, srácok!)

Görény: „Mi? Mi van? Mit beszélés? Hogy a görény is sokat tanulhatna az embertől? Ugyan már, mit? Haszontalan dolgokról álmodozni, és szenvedni, hogy nem kapjuk meg?”
(Segítség, állat!)

A gyerekek öröme olyan, mint a fény: a legkisebb résen is beszökik a sötét szobába és felhasítja a feketeséget.

(A csere)

– Na, most van totál vége az idióta álmodozásaitoknak, gyermekeim! – vicsorogta Sipeki tanár úr kissé dühösen. – Mit képzeltek? Ide-oda fognak a magyarok vándorolni, hogy itt meg ott kijavítsák a történelmet, ahol elromlott, meg félrement, meg fejreállt? Megállítjuk a tatárokat, kiverjük a törököket, legyőzzük a labancokat?

(A mi Dózsánk)

– Ne lélegezz! – sziszegte Domi Beának a szája sarkából, hogy ne kelljen elfordítania a fejét. Azt akarta mondani, hogy „ne lihegi!”, de nem tudhat mindenki magyarul, akinek ez az anyanyelve.
(*A mi Kinizsünk*)

A zsenik hiába zsenik egy témában vagy szakmában, az élethez olyan butuskák lehetnek, mint egy hat hónapos csecsemő.
(*A nagyikám zseni*)

Apja pénzből a tehetségtelen ember is meg tud gazdagodni.
(*A pénz nem a fákön nő!*)

A szeretet mindent legyőz, csak a náthát nem.
(*Az anyu én vagyok*)

– Tom egy hülye! – csattant fel Eszter. – Azt hiszi, ha én úgy csinállok, mintha járnék valakivel, akkor tényleg járok? Vele is jártam. Gergővel is jártam. De az nem azt jelenti, hogy szerelmes is voltam beléjük!

Brúnó most valami nagyon fontosat tudott meg a női lélek mélységeiről, amit csak az életben lehet megtanulni és az életben sem mindenkinek.
(*Az öcsém zseni*)

Cserebogár: „Mérgeket szórnak szét az emberek, hogy elpusztítsanak minket? Gondolkodjunk már! A bogarak megesszik a mérget, a megmérgezett bogarakat megesszik a csirkék, a mérgezett csirkéket pedig megesszik az emberek!

Hoppá! Itt a méreg, hol a méreg? Ez elég ijesztően hangzik, ugye?”
(*Segítség, állat!*)

Elkövetni a hibát sokkal, de sokkal könnyebb, mint szembenézni a következményekkel.
(*Galambnagyamama*)

Nem kell minden sértést mellre szívni. Előfordul, hogy a sértegető jobban szenved, mint az, akit megsértett. És éppen kínjában csapkod összevissza maga körül.

(*Gyerekrablás a Palánk utcában*)

Sötétedés után láthatósági mellény és lámpa nélkül biciklizel? Az ételledel játszol, ha nem látszol.

(*Vigyázz, hogy sose érjen baj!*)

Nem kell azonnal pánikolni. Elég, ha az ember akkor ideges, amikor már biztosan van rá oka.
(*Marci visszavág*)

Hallottam, amikor Papa, Anya meg Apa a konyhában rólam beszélgettek. Véletlenül hallottam meg, miközben hallgatóztam az ajtónál.
(*Nem vagyok Samu!*)

Kovács Ildikó embergyerek: „Aki nem ért a főemlősök legfőbbikéhez, aki speciel én vagyok, Kovács Ildikó, az tartson kutyát, macskát, teknősbékát vagy albérlőt.”

(*Segítség, ember!*)

„Nem lehet kiismerni a lányokat – mondta Gergő. – Az egyik pillanatban beléd karol, megsimogat. Aztán elkapja a kezét, ha meg akarod érinteni...”

(*A bátyám zseni*)

A legtöbb kutya olyan, mint az ember: a barátságot barátsággal viszonzozza.
(*A csere*)

– Ne vitatkozz velük, Gézukám, mert levisznek az ő értelmi szintjükre, ami a királybéka feneké alatt található két méterrel. És ott lent a mocsárban ők vannak otthon. Ott erősebbek. Ott győznek.

(*A mi Dózsánk*)

Kaparjuk csak meg a földet akárhol Európában! Bizonyosan találunk ezt-azt, értéket, limlomot, s már csupán némi tudás meg képzelet kell hozzá, hogy a sorsukat felidézzük. Nem is tudja, min tapicskál, aki csak úgy céltalanul lódörög az utcán.

(*A mi Kinizsünk*)

Az öregasszony elnevette magát.

– Akasztófán fogod végezni, Tomikám!

– Ne álmodozz, nagy! A halálbüntetést eltörölték.

(*A nagyikám zseni*)

Hogy szerethet bele apu egy olyan nőbe, akinek eláll a füle, mikor itt volt neki az anyu, akinek nem áll el? Furcsák a férfiak.

(*Az anyu én vagyok*)

– Néha nem értelek – hangzott a távolodó Brúnó halk korholása. – Hogy lehet egy kitűnő tanuló ilyen süket az életben?

Emu megrántotta a vállát, és még hallatszott, hogy sértődött csak annyit mond:

– Nem az életből vagyok kitűnő!
(*Az öcsém zseni*)

Mit lehet várni egy nyolc hónapostól, aki a biliről is azt hiszi, hogy üstdob?!
(*Galambnagyamama*)

Vannak gyöngye emberek. Azoknak nagyon kell vigyázniuk. Mert olyasmire is rávehetik őket, ami számukra is nagyon rossz.
(*Gyerekrablás a Palánk utcában*)

A muskátli neveléséhez esetleg be lehet szerezni egy muskátlit. De nem fontos. Gyereket is sokkal könnyebb nevelni, ha nincs gyerekünk.

(*Hogyan neveljünk...?*)

Arra gondoltam, hogy az ember mindent meg tud szokni, mindenhez tud alkalmazkodni, és ezért tudott életben maradni százezer évig. Nem tudom, hogy ez mikor jó és mikor rossz, de az biztos, hogy Lenke nyanya bevésne egy ötöst, ha kifejteném neki.
(*Lángoló nyaram*)

Polip: „Mi a jelszó? Egyszerű megjegyezni: Tiszteld a másfélét! Tiszteld az idegent!”
(*Segítség, állat!*)

A dicséret a jó embert jobbá teszi. És persze boldogabbá.
(*Marci öröksége*)

– Mami, mondtam már, hogy nagyon szeretlek? – kérdezte Papa.

– Igen – bólintott Mami. – Utoljára harminc éve, amikor mákos gubát csináltam a kedvedért.
(*Marci visszavág*)

– Az én unokám nem lehet ilyen hülye! – mondta Papa.
– De lehet! – nyugtattam meg. – Ha én eljövök veled guberálni, és eddig egy törött képkeretet, egy rossz kis tévét meg egy rokkantnyugdíjas lámpát húzok a kocsin, akkor nyugodtan lehetek hülye.
(*Nem vagyok Samu!*)

– Te sportolsz, Papa? – kérdezte Saci.

– Persze! Minden reggel egy órát.

– Mit sportolsz, Papa, minden reggel egy órát?

– Felkelek!
(*Nyeregbe, srácok!*)

– A csókolózáshoz két ember kell, Pite! Érted? Két ember!
– Világos – mondta Pite. – Ha csak Annamária akar csókolózni, akkor ő nem tud.

– Nem – mondta Ádám. – Egyedül nem tud.
(*Petepite*)

Béka: „Azt javaslom, kislány, ne feszegezzük, ki a ronda. Az, aki elfog egy ártatlan állatot, hazaviszi, és nem tudja, hogyan kell tartani, vagy az a béka, aki még egyetlen embernek sem mondta, hogy: „Gyere, komám a pocolyába, mellém, élj velem, brekegjünk együtt!”
(*Segítség, ember!*)

Leültem dominózni a gyerekekkel, mert nagyon szeretik, hogy mindig hagyom őket győzni, ha jobban játszanak.

(*Vigyázz otthon, hogy sose érjen baj!*)

A lány érintésétől felgyorsult a szívverése.

A testnek nincs mindig szüksége mély érzelmekre, hogy fellángoljon. A testen a természet uralkodik, de az ember nem mindig tud uralkodni a természetten.
(*A csere*)

A Mátyás-szülők egyébként sem főszereplői a történetünknek. Az ő feladatuk legfeljebb annyi, hogy folyton idegeskedjenek a gyermekeik miatt. Nem valami hálás szerep. Rádadásul egy életen át tart.
(*A mi Kinizsünk*)

A nagy gondolt valamit. Nem lehet tudni, mit, mert ő gondolta.
(*A nagyikám zseni*)

Bea, aki Sipeki tanár úr másik kezét szorongatta, elhúzta a száját.

– Mi bajod? Nagyon szimpi a Dózsa. És király a haja. Ilyen hosszú, göndör, fekete haját még nem is láttam fiún.

– Mi van? – vigyorgott Domi. – Belezúgtál a Dózsába?

– Te hülye vagy! – nyávogott a kislány. – Te teljesen hülye vagy!

Domi röhögött. – Ennek mindegy, hogy kicsoda, csak celeb legyen.
(*A mi Dózsánk*)

– Tanulni nem butaság – mondta Eszter. – Nem tudni, és mégis beszélni róla, mintha tudnánk, az a butaság.

(*Az öcsém zseni*)

Pelikán Anita néne zongorázott egy nagyon bánatos zenét, mackó barátunk, Macica meg balettozott..

– Ismerem – mondta Karóka. Láttam az Operában. A hat tyúk tava.

– Hattyúk tava, te lökött, nem hat tyúk! mordult Oli.

– Nem mindegy? – szipogott Karóka. – Szárnyas, szárnyas!
(*Ellopták a biciklimet*)

Van iskola is Csacsukuán, igen. De másmilyen, mint itt. Ott a gyerekek mindennap megbeszélnek a tanító nénivel, hogy aznap miről szeretnének tanulni. És akkor egész nap arról beszélgetnek. Például azt kérik, hogy ma a majmokról legyen szó. Akkor kimennek az udvarra, ahol a majmok ugrándoznak a fán, és meg lehet őket figyelni...

(Galambnagyamama)

A gyerekek nagyon nehezen tudják meggyőzni a szüleiket, akik folyton jót akarnak, ahelyett, hogy azt akarnák, amit a gyerekekük.

(Gyerünk haza!)

Aligátor anya. „Ez a természet törvénye, Alikám. Az ember uralkodik a Földön mindenben, mert ő a legokosabb állat. Ő tud aligátort tenyészteni, de az aligátor nem tud embert tenyészteni. Ő tud állatkertben állatokat tartani, de az állatok nem tudnak emberkertben embereket tartani.” *(Segítség, állat!)*

Papi: Emlékszel, Mami, milyen szerelmes voltam beléd?

Mami: Kösz a múlt időt! *(Marci visszavág)*

– Ne röhögtesd, Samukám, mert kirepül a fogam, aztán megint kereshetjük fél napig! *(Nem vagyok Samu!)*

A gyerekek néha olyasmit örökölnek az őseiktől, amit nagyon nem kellene, és olyasmit nem örökölnek, amire az életben nagy szükségük lehet. *(Nyeregbe, srácok!)*

Denevér: „Engem nem szabadna bántani, mert fogom magam, aztán kipusztulok. Kapkodjon be egyetlen éjszaka hétszáz rovar, aki vadászik rám!” *(Segítség, ember!)*

Nem fogok egy gyerekkel vitatkozni. Pláne, ha igaza van. *(Vigyázz otthon, hogy sose érjen baj!)*

Nem az a baj, ha az ember megbotlik és elhasal, hanem az, ha nem kel fel. *(A csere)*

A humor a legjobb gyógyszer és ingyen van. *(A mi Dózsánk)*

Tom bólintott meg morgott valamit, hogy ő nem idióta, és kitámasztotta a biciklijét. Nem szerette, ha nincs igaza. Pláne, ha ki is derül! *(A nagyikám zseni)*

Az iskolai ebéd akkor látott húst, amikor rám nézett. *(Hogyan neveljünk...?)*

A szerelemnek vannak hátrányai. Olyasmit is bevállalunk, amit szerelem nélkül soha. Azt hiszem, az ember kicsit megbolondul, ha szerelmes. *(Lángoló nyaram)*

– Samukám, minden étkezés után fogat kell mosni. Ha így rálehelsz Eszterre, a kicsi beszédül a pad alá.

Néztem a Papára, de szemmel nem lehet ölteni. *(Nem vagyok Samu!)*

Beni rám bámult. – Papa, úgy nézek ki, mint aki hülye?
– Ugyan már! Dehogy! Legalábbis nem látszik rajtad. *(Vigyázz otthon, hogy sose érjen baj!)*

Az orvos teljes idegkimerültséget állapított meg a tanárnőnél, ami a pedagógusok esetében olyan természetes foglalkozási betegség, mint a pincéreknél a lúdtalp. A tanárnőnek két napig pihennie kellett, nyugtatókat szedett, és eltiltották Shakespeare-től meg a hatodik bétől. *(A bátyám zseni)*

A hír a nők között gyorsabban terjed, mint a neten. És fizetni se kell érte. Szerintem wifivel működnek. *(A gonosz hét napja – Bajkutya)*

Ottó, mint egy hűséges férj, magához szorította a maffiafőnök ronda lányát. Jobb ma egy Szörnyella testének melege, mint holnap a koporsó hidege. *(A nagyikám zseni)*

Úgy látszik, minél többet hazudik az ember, annál többet kell. *(A gonosz hét napja)*

Az emberek elindultak a partra legdrágább kincseikkel: a gyerekeikkel meg a mobiljaikkal. *(A tengeren is túl – Édes Munyimunyi!)*

A mamák többsége akkor sem veszi észre a fia hibáját, ha azt az égre írják lángbetűkkel. *(Az öcsém zseni)*

Károgi egy biztosító, aki biztosítja az embereket, hogy ha minden hónapban fizetnek egy bizonyos összeget és azután meghalnak, akkor kapnak egymillió forintot. *(Gyerekrablás a Palánk utcában)*

A szülők nevelése nagy figyelmet és sok munkát igényel. De megéri a befektetett energiát. A gondosan nevelt szülő kevesebbet kiabál, sokat mosolyog, tovább él, és csak ritkán harap.
(Hogyan neveljünk...?)

Dorte szelíden rám mosolygott. Azt olvastam ki a mosolyából, hogy ő olvas az enyémből.
(Lángoló nyaram)

Vittem Eszter táskáját. Azt hiszem, köveket gyűjt. Mindegy. A szerelem erőt ad. Legfeljebb leszakad a karom.
(Nem vagyok Samu!)

Orrszarvú: „Az emberrel nem tudjuk felvenni a harcot, amíg neki van puskája, nekünk meg nincs.” *(Segítség, ember!)*

Az összes unokám zseni! Persze nem csoda. Az öröklődés nagy dolog.
(Vigyázz otthon, bogy sose érjen baj!)

Ki érti egy tizenkét éves lány lelkét? Bonyolultabb az, mint az izé... a világetyem.
(A bátyám zseni)

A sofőr rémülten keresztet vetett. Egyáltalán nem volt valóságos, de biztos, ami biztos.
(A hó fogságában – Nézz rám, Mami!)

Tényleg jó egy kutya a háznál. Az ember egyedül sem érzi magát egyedül.
(A mi Dózsánk)

A nagy meg az öreg a bakon ült, és a két lovacska lassacskán ballagott.

– „Ne válasszunk magunknak csillagot?” – idézte a nagy a régi verset, mert az idősebbek képtelenek elfelejteni, amit ifjan megtanultak, bármennyire is szeretnék néha.
(A nagyikám zseni)

A félelem olyan, mint a szerelem meg a hasmenés. Teljes erővel küzdhetsz ellene, de legyőzni nem tudod.
(Az öcsém zseni)

Parancsra csak diótortát jó enni, abból sem sokat.
(Gyerekrablás a Palánk utcában)

A szerelem nagyon fontos, ha már kész vagy a leckével.
(Hova nézel, Papa?)

A lány rám pillantott. A gödi nagy szomszédjában a pitbull szokott így rám nézni, de ott megvéd a kerítés.
(Lángoló nyaram)

A kemény asszonyok is elgyöngülnek, ha a családjukról van szó. Pláne, ha magyarok! Vagy bármilyen más nemzeti-ségűek.
(Marci öröksége)

Mici néni összevissza csókolt, amikor meglátott. Rohantam a fürdőszobába törölközni.

Papának persze volt esze:
– Meg vagyok egy kicsit fázza, Micikém, ne puszilj meg! mondta.

Ravasz! Megint tanultam valamit.
(Nem vagyok Samu!)

Az unokáimnak különleges technikájuk van, hogy meggyőzzék az anyukájukat valamiről, amiről ő egyáltalán nem akar meggyőződni.
(Nyeregbe, srácok!)

Kanári: „A gazdám szeretete annyiból áll, hogy folyton fogdos. Vajon azt hiszi, hogy én vagyok Valika a szomszédból?”
(Segítség, ember!)

Tomnak nem volt semmi ötlete, mert rettenetesen dühös volt. És aki túlságosan dühös, az nem tud gondolkodni.
(A bátyám zseni)

Talán a világ egyetlen iskolájában sem tanítják, hogy a nagyon szegények, a nyomorban élők miből élnek. A legtöbb gyerek valószínű azt sem hinné el, hogy a világon minden tizedik ember éhezik.
(A csere)

A húgom úgy él, mintha az egész világ mese volna, és bármi bármikor ide-oda változhatna. Vajon én is ilyen kis butuska voltam valamikor?
(A gonosz hét napja – Bajkutya)

– Ha a lócitromot összekevered szalmás agyaggal, sárral, az nagyon jól tapad és szigetel – súgta a gyerekeknek Sipeki tanár úr, aki persze a középkori faluban is tanítani akart, mert be volt oltva pedagógiával.
(A mi Dózsánk)

Nem az tesz gazdaggá minket, ami a miénk, hanem aminek örülni tudunk.
(A pénz nem a fákon nő!)

A felnőttek pontosan olyanok, mint a gyerekek, csak letagadják, mert szégyellik.

(A tengeren is túl – Édes Munnyimunyi!)

Tele volt a fejem gondokkal és rossz gondolatokkal. Ha ez jelenti azt, hogy felnőtt vagyok, akkor nem akarok felnőtt lenni.

(Az anyu én vagyok)

Az ember gyakran mondja, hogy „nem haragszik”, amikor majd felrobban a méregtől. Ez amolyan udvariassági fordulat. „Nem haragszom, de akadjon meg a torkodon az almacsutka keresztben!”

(Az öcsém zseni)

A bánatos emberek mindig a csokihoz nyúlnak. Örömförrás.

(Hova nézel, Papa?)

Egy ideig dzsudóztam. Most sajnáltam csak igazán, hogy három éve abbahagytam. Mindent elkezdek és mindent abbahagyok. Erről le kellene szokni.

(Lángoló nyaram)

Gyönyörű májusi délelőtt volt, hét ágra sütött a nap, és trillázva csicseregtek volna az énekes madarak, ha nem menekültek volna el már régen vidékre Budapest szennyezett levegőjéből.

(Marci öröksége)

Ha már nem tudok mit mondani, mert elszorítja a torkomat az öröm vagy a bánat, akkor igyekszem vicceskedni.

(Nyeregbe, srácok!)

Rögtön tudtam, hogy ezt nem kellett volna mondani. Semmi szükség nem volt rá, hogy kimondjam. De sokszor kimondom, amit nem akarok, mert nem tudom visszatartani. És ami kirepül, az kint van. Nincs visszaszívás.

(A gonosz hét napja – Bajkutya)

Domi zavartan pislogott.

– De miért volt az ősöm neve Mathias Toth?

– Mert tót származásúak voltak. Vagyis szlovákok. Domi vigyorra húzta a száját.

– Az nem lehet, Béla bá! Mi magyarok vagyunk.

– Persze, kislíam. Én is magyar vagyok. A nagyapámat még Schneider Flóriánnak hívták.

– Schneider? Az nem német név? – vigyorgott Dénes.

– Névre német – bólintott Sipeki –, de lélekre magyar.

(A mi Dózsánk)

– A világon minden és mindenki olyan sebesen változik, mint egy felgyorsított film – motyogta az Ezredes. – Csak a tejeskávé marad ugyanolyan. Én is tejeskávé szeretnék lenni.

(A nagyikám zseni)

A földön az a titok, amit csak egy ember tud.

(A tengeren is túl – Édes Munnyimunyi!)

Aztán megláttam azt a rengeteg koszos tányért meg edényt. Tudjátok, mikor akarok én megint anyu lenni?! Majd ha fagy, s hó lesz nagy.

(Az anyu én vagyok)

Az embernek néha be kell csuknia a szemét, hogy lásson.

(Az öcsém zseni)

Na, ettől örülök meg! Emmike mindent kiforgat! Mindent ellenem fordít! Folyton jár az agya! Népeket, nemzeteket le lehetett már szoktatni a gondolkodásról. Egy Emmikét miért nem lehet?

(Emmike nem semmike!)

A fociban nem vagyok király, csak képzeletben. Bár ott lenyomom Ronaldót.

(Lángoló nyaram)

Gyűlölöm, ha egy másik embert a származása miatt csúfolnak. Te is epét hánynál dühödben, kislíam, ha egy francia vagy olasz gyerek azt mondaná neked, hogy bűdös magyar!

(Marci öröksége)

Egyre szerelmesebb vagyok az Eszterbe. Ha véletlenül rám mosolyog, mert rövidlátó, és összetéveszt valakivel, elakad a lélegzetem, és az agyam zúg, mint a vízesés.

(Nem vagyok Samu!)

Béka: „Picinyem! Én béka vagyok, nem királylány! Csókolgathatsz reggeltől estig, akkor sem változom át! Legfeljebb meghalok az undortól, hogy egy ilyen ronda állat, mint az ember, szerelmes belém.”

(Segítség, ember!)

Murphy ötödik randevútörvénye szerint, ha egy lány el akar menni egy fiúval fagyizni, akkor elmegy. Ugyanez fordítva sokkal ritkábban igaz.

(A bátyám zseni)

David a vékony szeggel pillanatok alatt levette barátai kezéről és lábáról a bilincseket.

G. L. megdicsérte volna, ha látja. Persze a testőrök parancsnoka nem éppen azért tanította meg erre a trükkre, hogy az állam ellenségeiről levegye a vasat.

A tanár felkészíthet a feladatra, de a feladatokat az élet adja.
(A csere)

Na, ezt nem értem soha. Mért mondják a felnőttek, hogy „nyugodj meg!”, amikor tudják, hogy éppenséggel nem tudok megnyugodni?
(Az anyu én vagyok)

Emu, ha igazul, időnként butább, mint amilyen normálisan szokott lenni.
(Az öcsém zseni)

„Hát nem szörnyű? – gondolta a nyúl. – Sosincs káposzta, ha éhesek vagyunk. Ha meg van káposzta, nem vagyunk éhesek. Vagy egy másik káposztát kívánunk. Kegyetlen az élet!”
(Ellopták a biciklimet)

Némelyik gyereknek olyan képzelőereje és mesélőkéje van általában, hogy a Harry Potter-es Rowling néni elmehetne palacsintát árulni a Balatonra velem együtt, ha közülük egyik-másik regényírásra adná a fejét.
(Gyerünk baza!)

A kapzsiság, a pénzéhség csalja csapdába és teszi tönkre a legtöbb embert.
(Hecseki és a kedves betörők)

Nagyon nehéz becsületesnek lenni. Amíg másnak van rágója, és nekünk nincs, addig nagyon nehéz. Sokkal könnyebb becsületesnek lenni, ha nekünk van rágónk, és másnak nincs.
(Hogyan neveljünk...?)

A butaság fertőző, mint a lábgomba, csak, sajnos, nem visket.
(Marci öröksége)

– Papa – kérdeztem a nagyapámat –, nem akarsz, hogy elmondjam neked, amit a lányokról tudok?

Papa akarta. Aztán pislogott, mint bagoly a fényben. Látam, meg van hökkenve, bár igyekezett leplezni. Végül felkiáltott: – Ha én ezt tudtam volna!

– Sebaj, Papa! – vigasztaltam. – Te mondtad, hogy tanulni sose késő. Fel a fejjel! Előtted az élet!
(Nem vagyok Samu!)

Csak a családtagok tudják a legfájdalmasabb pontján megszünni a másikat.
(Segítség, ember!)

– Figyelj, Papa! – nézett rám erősen Beni. – Neked mindig mindenről balesetek meg bűnesetek jutnak az eszedbe?

– Nem, kisunokám – mosolyogtam rá. – Csak ha látlak.
(Vigázz otthon, hogy sose érjen baj!)

Terjednek a bölcsességek szájról szájra, mint a népdal meg az influenza.
(A bátyám zseni)

Az élet tele van csellel és csapdával. Mindent háromszor kell ellenőrizni, ha meg akarjuk tudni, mi az igazság, de még akkor sem lehetünk biztosak benne.
(A csere)

– Úristen! Tudod, miért nem fogok én veled soha kezecskét, Liba?

– Miért?
– Mert félek, hogy a hülyeség fertőző.
(A mi Dózsánk)

– Baromi! – suttogetta Domi azzal a hatalmas szókinccsel, amit tizenkét év alatt összekapart magának.
(A mi Kinizsünk)

A legjobb dolgok az életben nem dolgok.
(A pénz nem a fákon nő!)

Az érzelmek már csak ilyenek.
Szeretünk, és nem mindig tudjuk a szeretet okát.
Utálunk, és néha azt sem bírjuk megmagyarázni.
(A tengeren is túl – Édes Munnyimunyi!)

A feltalálók, a költők, a dolgozatírók és a szerelmesek anynyira el tudnak merülni képzelgéseik és gondolataik tengerében, hogy percekig tarthat, míg a külvilág jelzése eljut az agyukig.
(Az öcsém zseni)

Naiv kölyök voltam. Mít tudtam én még a szerelemről? Mít tudtam én még arról, hogy randevű előtt nem szabad babot enni?
(Hogyan neveljünk...?)

Egy írónak nagyon tömören kell tudnia fogalmazni. Aki száz szóval mondja el, amit tízzel is el lehet mondani, az nem író, hanem a gynamamánk.
(Lángoló nyaram)

– Mami, te egész életedben rémeket láttál! – mondta Papi.
– Na, ja! – sunyított Cili cica. – Mert folyton téged nézett,
Papi!
(Marci öröksége)

A butaság fertőző és fejleszhető. Úgy értem, mindenkiből lehet még butább.
(Marci visszavág)

Akkor Tóni bácsi tíz percig mesélte hányféle betegsége van, aminek a fele halálos. Ránéztem. Másfél mázsa volt, az arca szép piros, és tudom, hogy hetente kétszer főz Mici néni csülkös bablevest, háromszor meg csikós tokányt füstölt szalonnával, tejföllel. Majd, ha öreg leszek, én is így szeretnék haldokolni.
(Nem vagyok Samu!)

– Keressünk pénzt – mondta Papa. – Csináljunk sárkányt, és adjuk el a gyerekeknek.

Adtam pénzt a Papának, mert azt mondta, egy üzlet a befektetéssel kezdődik. Papa megcsinálta a sárkányt. Éppen olyan volt, mint egy igazi sárkány, csak nem akart felrepülni.

– Nem minden sárkány repül – mondta Papa. – Vannak földi sárkányok is.
(Papa, ne már!)

Denevér: „Tehetek én róla, hogy nem fehér galambnak születtem? Ilyen vagyok, és kész! De tudjátok, mit mondok? A mamámnak én voltam a legszebb!”
(Segítség, ember!)

Bárány: „No most, ha a javaslatomat elfogadjátok bambán bégető báránytársaim szerte a világon, akkor holnapra megforgatjuk az egész világot, azaz nem a farkas fal fel minket, hanem mi a farkast.”
(Segítség, állat!)

Azt hiszem, az emberek kevesebbet veszekednek, amíg szeretik a másikat.
(A gonosz hét napja – Bajkutya)

A tanár úr úgy tett, mintha nem tudná, hogy a tiltás egy kamasz számára olyan, mint benzinnel oltogatni a tábor tüzet.
(A mi Dózsánk)

Mindig mindent meg kell tervezni előre. Terv nélkül olyan leszel, mint egy iránytű nélküli hajó. Csoda, ha az ilyen bárka eléri a célját, és nem fut jéghegynek.
(A pénz nem a fákön nő!)

Nem adtam oda anya virslijét az öcsémnek. Tanulja meg, hogy nem mindig a legkisebb győz! Én az életre nevelem.
(Az anyu én vagyok)

Brúnó a fejét csóválta.
– Igazán lehetne benned néha egy kis érzés!
– Van bennem! – mondta Kacor. – Utálom a Poricska gyereket. Az nem érzés?
(Az öcsém zseni)

– Mit mondtál két hete vasárnap délután hatkor? – kérdezte Emmike.

Pislogtam kettőt. Mit tudom én, hogy mit mondtam két hete vasárnap délután hatkor! Már azt sem tudom, hogy mit mondtam ma reggel hétkor! Fantasztikus, hogy a feleségem is emlékszik rá, mit ígértem az esküvőnk előtt egy órával. Nem értem. Most vagy ilyen nagy a nők vinyójának a kapacitása, vagy hang- és képrögzőítő van az agyuk helyén.
(Emmike nem semmike!)

A húgom, Bibi nem állt le. Mi van? Ez a gyerek tartós elemmel működik? Vegye már ki belőle valaki!
(Papa, ne már!)

Az embereknek van eszük. Csak néhánynak szíve nincs.
(Segítség, ember!)

Minden nagymama sellő volt ifjúkorában, és mindegyik sárkányként harcolt a tengeri szörnyekkel. Ott sérült meg az uszonyuk – a lelkük.
(A nagyikám zseni)

A simogatás az emberi kapcsolatok leghatékonyabb gyógyszere. Ráadásul ingyenes és mindig kéznél van.
(A bátyám zseni)

Nem nehéz bajba kerülni, ha az ember szakadt menekültnek néz ki.
(A csere)

– Légy jó, tesó! – csókolt meg Luca, és persze összenyalta az arcomat.
– Kösz! – mondtam. – Most köpj egy zsebkendőt is!
(A gonosz hét napja – Bajkutya)

– Né' már, Kacor! Ez nem is kád! Ez medence!
– Fürdünk, Lili?
– Én csak a kutyámmal szoktam együtt fürödni.
– Vau! Vau!
(A nagyikám zseni)

Hogy lehet egy buta gyerek néha ilyen okos?
(A mi Dózsánk)

Csodálatosan sima kavicsok heverték a parton. A tenger olyan, mint az iskola meg az élet: minden szögletest, rücsköst, érdeset igyekszik legömbölyíteni. Igaz, ez az iskolának meg az életnek nem mindig sikerül.

(A tengeren is túl – Édes Muniyimunyi!)

Csak az nem fél a kutyáktól, akit még nem ijesztett meg egy kutya. (Egy kicsi lány nagy kutyát simogat. A bátyja elhúzódik. „Miért félsz? – kérdezi egy néni a kisleánytól. – Nézd a húgod, milyen bátor!” „Persze! – morog a gyerek. – Mert ő még nem tudja, mi az, hogy: kutya.”) *(Az öcsém zseni)*

– Nem mindig jó, ha egy apa nem megy el – mondta Gergő, és mivel ő volt a legokosabb, még hozzátette: – De mindig rossz, ha egy apa elmegy.

(Gyerekrablás a Palánk utcában)

Gyakran mások többet tudnak rólunk, mint amennyit mi magunkról. *(Az öcsém zseni)*

Illó szerénységgel és a mamánk elfogultságok nélküli szavaival szólva magunkról, mi olyan tökéletesek vagyunk, hogy ha kedvünk szottyan, francia parfümöt pisilünk húsvétkor. Plusz minden kedden. *(Hogyan neveljünk...?)*

– Félve nem lehet gondolkodni – mondta a Kengu.

(Kengu elrablása)

Én tesziórán elég könnyen felkúszom a kötélre meg a rúdra, ha néznek a lányok. *(Lángoló nyaram)*

Nusinusi magyar irodalmat és angol nyelvet tanított, ha a diákjai hagyták. *(Marci öröksége)*

Lányok szoktak így hallgatni fájdalmasan könnyes szemmel, mielőtt addigi szerelmüknek megmondják, hogy menjen a pokolba, mert már mást szeretnek.

(Marci visszavág)

Most már biztos, hogy megölöm Lebényit, ha nagy leszek. Majd gondosan becsomagolva küldök a harmincadik születésnapjára egy viperát. Feladó nincs! Sose találják meg! Csak tudnám, hol lehet viperát kapni olcsón!

(Nem vagyok Samu!)

– Ha valaki tud biciklizni, kis unokám, én aztán tudok. Nyíregyházán megnyertem egy húsz kilométeres körversenyt!
– Egyedül indultál, Papa? *(Nyíregbe, srácok!)*

A titokminiszter már gyerekkorában sem volt túl okos. Később pedig még butább lett, mert az elméleti képesség felnőttkorban már csak romlik, ha az ember nem tanul folyamatosan és nem gondolkodik, legyen az bármilyen nehéz.

(A csere)

– Bocsássatok meg nekem! – kiáltotta hátra a tanár úr a véres vesztőhelyről a gyerekek felé. – Dénes, Domi, Gézuka, Bea! Bocsássatok meg! Nem lett volna szabad elhozni beneteket ide. A magyar történelem nem gyerekeknek való!

(A mi Dózsánk)

Minden szívhez vezet egy út, csak meg kell találni melyik.

(A tengeren is túl – Édes Muniyimunyi!)

– Emmike! Ha ez a kutya itt marad, én elmegyek.

– Oké, apa! – mondta Emmike. – És hova még? Mit mondjak anyunak? *(Emmike nem semmike!)*

Ilyenek ezek az anyák! Mindent előre szeretnének tudni.

(Gyerekrablás a Palánk utcában)

Mucus néni évtizedeken át sikeresnek tartott pedagógiai módszerével röpke két hónap alatt egy életre megutáltatja velünk a zongorázást. Egy idő után már az utcai zebrára sem tudunk rálépni, mert ha meglátjuk a fekete-fehér csíkozást, feljön a tejbegríz.

(Hogyan neveljünk...?)

Egy költő előtt, aki látja a múltat és a jövőt, nem lehet titkolózni. *(Gyerünk baza!)*

A jó emberismerő egy mozdulatból, egy arcrándulásból, egy pislantásból kitalálja, mit akar a másik. Bár ezt is tanítanak az iskolában!

(Marci öröksége)

„Szörnyű ez az állati élet! – szomorkodott Domi, a patkány.
– Nem mi döntünk a sorsunkról!”

(Marci visszavág)

Hiéna: „Az egyik kölyköm hozzám botladozott a múltkor, amikor éppen a játszadozásukban gyönyörködtem és megkérdezte: „Mami! Mér’ mondják az emberek aztat, hogy a hiénák szörnyű rútak? Te olyan szép vagy!” Hát nem aranyos? Majdnem elsírtam magam.”
(*Segítség, ember!*)

Mikor meglátta Esztert Gergővel, Tom lelkében egy világ omlott össze hatalmas robajjal és halálordítással, mint egy heyles kis katasztrófafilmben.
(*A bátyám zseni*)

A vágy mindig elvakít bennünket. Az óhaj, a kívánság repíti az embert a cél felé. De az ész, ha van, meglátja a falat, amire felkenődünk, ha nem fékezünk le vagy nem kerüljük ki az akadályt.
(*A mi Dózsánk*)

Nem értettem anyu kacsintását, mert ha én buta vagyok, akkor abban is elviszem az aranyérmét.
(*Az anyu én vagyok*)

Eszter legyintett.
– Ha én magamba akarok bolondítani valakit, ahhoz nem csinállok haditervet.
(*Az öcsém zseni*)

Ma karácsony van, apcika, és ilyenkor mindenkinek szeretni kell egymást. Én is szeretlek, és ha este elhozza a Jézuska, amit kértem, akkor még jobban foglak szeretni utána. Ne felejts szólni a Jézuskának, ha még nem szóltál!
(*Emmike nem semmike!*)

Így van ez, mióta világ a világ: csak a madár boldog, ha önmagának dalol, az ember soha.
(*Galambnagyamama*)

Megfogadták, hogy az emberrablás ideje alatt nincs elleneskedés. Az ilyen fogadalmakat azonban nagyon nehéz betartani.
(*Gyerekrablás a Palánk utcában*)

A kistestvér megnevelésének egyetlen biztos módszere van: megvárjuk, míg felnő.
(*Hogyan neveljünk...?*)

Belecsaptam Gambó kinyújtott tenyerébe, meg jól megszorogattam a kezét, de még a nyakába is ugrottam volna, ha olyan barátkozásos meg ugrós vagyok, mint a kis Vuk. De sajnos nem olyan vagyok.
(*Lángoló nyaram*)

– Kösz, lemondok a feltámadásról – morrant fel a macska.
– Elég volt az életből. Tele van életveszéllyel.
(*Marci öröksége*)

– Mindig mosolyogj, Samukám! – mondta Papa. – A mosoly mindenkit megszépít. Talán még téged is!
(*Nem vagyok Samu!*)

Tehén: „Úgy látszik, a természet rendje az, hogy minden az embert szolgálja. Persze, cserébe, úgy gondolom, az embernek meg a természetet kellene szolgálnia.”
(*Segítség, állat!*)

– Tanuld meg, kisunokám: nem illik hallgatózni!
– Nagy! Ne nevelj folyton! Már csekkolhattad volna, hogy tők felesleges.
(*A nagyikám zseni*)

A szeretet olyan, mint a gondolkodás: nem lehet betiltani.
(*A tengeren is túl – Édes Munyimunyi!*)

Kutyája meg macskája mindenkinek lehet. De ember, az nem!
(*Galambnagyamama*)

A nevelésről sohasem szabad lemondani. Vegyetek példát a szüleitekről, akik évek óta arra tanítanak benneteket, hogy törüljétek le a lábatokat, mielőtt bementek a szobába. És tesz mindent a siker halvány reménye nélkül.
(*Hogyan neveljünk...?*)

Papa azt mondta, ne higgyek azoknak, akik azt állítják, hogy egy férfi nem sírhat. Sírhat. Néha sírnia is kell. Mert ha nem sírja ki magát, amikor kell, belebetegedhet.
(*Lángoló nyaram*)

Az emberi lélek zárszerkezetének kódját kevesen ismerik.
(*Marci öröksége*)

A világon minden probléma megoldódik így vagy úgy, ha szeretjük egymást, és türelmesek vagyunk.
(*Marci visszavág*)

Farkas: „Még hogy vérengző farkas?! A fene se vérengzene, ha én is a tálkamba kapnám a kajámat, mint a kutya.”
(*Segítség, ember!*)

Anya a kádban leszapponozott. Még a fejemet is megmosta. Persze az alsónacit is le kellett venni végül. Mindegy. Végül is az anyám az anyám.

(A gonosz hét napja – Bajkutya)

– Ilyenkor, Jézuska születésnapján meg szoktunk bocsátani mindenkinek – mondta Veronika.

– Nem kell mindenkinek megbocsátani – jegyezte meg a nagy. *(A nagyikám zseni)*

– Te biztosan attól félsz, hogy Liza néni anyu helyébe akar lépni.

– Nem, Papa – mondta Benedek –, nem félek, mert Rizi-Lizi legfeljebb a kutyakakába tud lépni, és nem anyu helyébe. *(A tengeren is túl – Édes Mummyimunyi!)*

Az embereket nagyon könnyű becsapni, ha mohóságukban hinni akarnak a csalónak.

(Gyerekrablás a Palánk utcában)

Robert jól nevelt, okos és szófogadó tizenkét éves angol fiú volt. Csak a képzeletében vált időnként hideg gyilkossá, aki egyetlen karatemozdulattal küldte túlvilágra az ellenségeit. *(Gyerünk baza!)*

Ha az ember dühös, akkor mintha bezáródna a füle: nem engedi be sem az értelmes, sem az értelmetlen magyarázatokat. *(Marci öröksége)*

Bibi a Papára pillantott. A tökfőzelékre szokott így nézni. *(Nem vagyok Samu!)*

Utálom, ha zsarolnak. Nem tudom, mért nem megy el Anya miniszterelnöknöknek. Csak ki kéne hirdetni, hogy: „Nem dolgoztok? Nincs palacsinta!” Dolgozna mindenki, mint állat! *(Nem vagyok Samu!)*

Érdekesek ezek a dánok. Tudják, mikor kell beszélni, és mikor kell hallgatni. Mér’ nem tudtam én dánnak születni?! *(Lángoló nyaram)*

Mért lógok én ezekkel? Mért van az ember ott, ahol van? Mért csinálja azt, amit csinál? Miért éppen az, aki?

(A gonosz hét napja – Bajkutya)

Vannak magyar mondatok, amelyeket nehezebb megemésztetni, mint a szabolcsi füstölt csülköt szalonnás zsírban kisütött tócsnival, pedig az sem gyomorbarát móka. Ilyen mondat például az, hogy: „Én nem vagyok szerelmes beléd!”

(A mi Dózsánk)

Lili sikított a nevetéstől a legélesebben, aztán hirtelen Kacor nyakába ugrott és két oldalról megpuszította az arcát. Ezt mindenki természetesnek, a baráti öröm kifejezésének vette. Csak Kacor vörösödött el, mint egy dinnyebelső érett korszakában. A testén pedig olyan bizsergés futott végig, mintha belenyalt volna a kétszázhuszba.

(Az öcsém zseni)

Na, de mondjunk egyetlen kicsike veszélyt, ami a gyerekeikkel kapcsolatban nem rémiszti meg az anyákat!

(Gyerekrablás a Palánk utcában)

Van egy régi hausza közmondás: amit nem eszel meg, az nem árthat, amit nem iszol meg, attól nem hányhatsz, amit nem szeretsz meg, attól nem fájhatsz, és amit nem tudsz, arról nem pofázhatsz. *(Lángoló nyaram)*

Azt tette az osztály, amit az egész országnak csinálnia kellene. Úgy hívják: szolidaritás. *(Marci öröksége)*

A Papa emlékezete pocsék. Talán ezért lehet mindig olyan vidám és boldog. *(Nem vagyok Samu!)*

Nyúl: „Aki az ebéd maradékát megeszi, picinyeim, az nem én vagyok, hanem a nagymama!”

(Segítség, ember!)

Tudható, hogy az urak vívnak egymással a koncert, de ha a parasztokat kell kaszabolni, akkor egyetértenek.

(A mi Dózsánk)

Sok dolgok vannak a földön, amelyeket elképzelni sem lehet, amíg nem éljük át legalább egyszer.

(Az öcsém zseni)

A felnőttek is legalább úgy képzelődnek, mint a gyerekek. Csak ügyesebben titkolják.

(Gyerekrablás a Palánk utcában)

Úgy látszik, a szerelem mindent megszépít, és boldoggá tesz, ha a másik is szeret. Milyen jó volna, ha mindenki mindig szerelmes volna! ... Ha az orvoshoz menne egy depis, a doktor csak felírná a receptre. „Szerelem! Naponta háromszor egy kiskanállal. Étkezés előtt.” *(Lángoló nyaram)*

Cili macska: „Azt hittem, ha feldobom a talpamat, és bekerülök az Emléksejtbe, mert naná, hogy jó cica voltam, végre lesz egy kis nyugalmam. Erre mi történik? Ugyanazt hallgatom reggeltől estig, mint amikor éltem. Esküszöm, nem érdemes meghalni!” *(Marci öröksége)*

Biztos, hogy Eszter sose lesz dagi, ha nem hízik meg. *(Nem vagyok Samu!)*

– Nem kell ide orvos! – kiáltott Papa. – Majd én meggyógyítlak Samukám. Itt van ez a tea, idd csak meg! Tudod, miből készült? Gyógynövényekből, amit még Mama szedett, amikor lány volt. Kakukkfű, nadragulya, bodzavirág, borsmenta és vérehulló fecskefű, meg ricinus.

Ennyi elég volt, hogy kihányjam a teát. *(Papa, ne már!)*

Kecske: „A házikecske a legtökéletesebb gyár: felül be-megy az értéktelen semmi, alul kijön a tejfehér Élet!” *(Segítség, ember!)*

Tom a történetek ellenére még mindig halálosan szerelmes volt Eszterbe. A szerelem ilyen. Nem tud befejeződni, amíg nincs vége. *(Az öcsém zseni)*

Benedek elindult az anyja fényképével megkeresni Editet. Az anyjától mindig azt hallotta, hogy „ha nem próbálsz meg, nem is sikerülhet”. *(A tengeren is túl – Édes Munyimunyi!)*

Kár, hogy Magyarországon nincsen annyi ókori rom, mint Görögországban. Szerintem építeni kellene néhányat. Nem mindegy egy turistának, hogy tegnap építették, vagy kétezer éve romlik? *(Lángoló nyaram)*

Mindenkinek joga van azt szeretni, akit szeret. És nincs beleszólás. *(Nem vagyok Samu!)*

Kovács Ildikó embergyerek: „A gyerektartásra berendezkedett felnőtteknek akkor is szeretniük kell a lakásterráriumban elhelyezett egyedet (lásd: Kovács Ildikó), ha az pokolian rossz.” *(Segítség, ember!)*

És Brúnó mondta, mondta, ügyesen, okosan, érveket érvekre sorakoztatva, hogy elérjen Gergő szívéhez. Mert, ha valakit meg akarunk nyerni egy ügynek, akkor a szívéhez kell eljutni, nem az eszéhez. *(Az öcsém zseni)*

Na?! Király a szövegem, nem? Tisztára Jókai! Csak jobb, mert én még nem vagyok kötelező. *(Lángoló nyaram)*

– Jó, jó – morgott Papi. – Mindig ezt mondjátok. „Légy férfi!” Mintha az olyan könnyű volna! *(Marci öröksége)*

– Én tiszteletben tartom mások elmebaját – mondta Papa –, ha ők is tiszteletben tartják az enyémet. *(Nem vagyok Samu!)*

Kutya: „Ennek a tizenhárom éves, kissé már szőrösödő, fejlett hímnek az élete ámulattal tölt el. Ámulok, hogy még él. Egy kutya ilyen rendszertelen és egészségtelen életmóddal már régen alulról szagolná a pisinyomokat.” *(Segítség, ember!)*

Az ember nem becsüli a jót, ha benne él. Pláne, ha nem is tudja, milyen a rossz. *(A csere)*

A hosszú élet titka a sok mozgás, az egészséges étkezés és a mosoly. Az a mosoly, ha te mosolyogsz, és az is, ha rád mosolyognak. *(Vigyázz, hogy sose érjen baj!)*

Az ember nem tudja úgy ledobni a neveltetését, mint a gatyát a fürdőben. *(Lángoló nyaram)*

Mért vagy te ilyen hülye, Bence? – kérdezte Marci halkan. – Így neveltek, vagy erre születni kell? *(Marci öröksége)*

A sírdogálás a bajban ugyanannyit segít, mint a tréfa. És akkor én már inkább a tréfát választom. *(Marci visszavág)*

– Beszéljünk másról – javasoltam zavaromban. – Jó, hogy nem esik a hó!

– Igen – bölintott Saci –, ilyenkor júliusban ez kifejezetten előnyös. *(Vigyázz otthon, hogy sose érjen baj!)*

Ha valakit jól ismerünk, mondjuk, az apánkat vagy az anyánkat, akkor a hangjából is azonnal meg tudjuk állapítani, hogy most dühös, csak titkolni próbálja, vagy éppen ajándékot rejteget számunkra, de még nem akarja megmondani.

(A tengeren is túl – Édes Muniyummy!)

Az álomban az a jó, hogy még a legborzasztóbb, legdermesztőbb éjszakai képzelgésből is felébredünk egyszer. De mikor ébredek fel abból a rémálomból, amit az unokáimra leselkedő veszélyektől való félelem okoz? Amikor felnőnek? Ha rajtam múlik, megvárom.

(Vigyázz otthon, hogy sose érjen baj!)

Nem tudtam, hova akar vinni Dorte, de szívesen elmentem volna vele a a világ végére, ha az a kívánsága és nincs nagyon messze.

(Lángoló nyaram)

Mindennek van tanulsága, legfeljebb nem látjuk, mi az. Vagy nem tanulunk belőle.

(Vigyázz otthon, hogy sose érjen baj!)

Róka: „Tudjátok, a holló az a nagy fekete madár, amelyik folyton azt mondogatja, amit Manó tanár úr, ha nem tudjátok a leckét: kár, kár!”

(Segítség, ember!)

A meseírónak az a foglalkozása, hogy mindent elképzeljen, ami megtörténhet, és mindent valósággá változtasson, amit elképzelt.

(Galambnagymama)

A jó ember nem tudja elhinni, mikor rosszat hall a testvéréről, ha szereti. Másról, idegenről bármikor bármit szívesen elhisz, de arról, akit szeret, egy picit hibát is nagyon nehezen.

(Az öcsém zseni)

Gambó kint várt, ahogy ígérte.

„Barátság, szerelem! E kettő kell nekem.”

Vagy nem így írta Petőfi? Mindegy. Én így írom.

(Lángoló nyaram)

Undorító, ha valakinek igaza van, és nekünk nincs. Az ember teljesen tehetetlen. *(Az öcsém zseni)*

A Papa azt mondta, hogy az összeadást, a kivonást meg a Nemzeti dalt kötelezővé lehet tenni, de a szeretetet nem.

(Papa, ne már!)

Álmodozni csodálatos dolog. Annál csak egyetlen jobb dolog van. Tenni valamit az álmainkért, hogy megvalósuljanak.

(Az öcsém zseni)

LEGKEDVESEBB IDÉZETEIM:

(Elég beírni az oldalszámot és a kezdő szavakat.

Pl. 12. old. Tele volt a fejem gondokkal...)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Nógrádi Gábor művei:

A csere / Adam és Aaron (*Megjelenés előtt!*)

Segítség, állat!

Segítség, ember!

Hogyan neveljünk?

Gyerekrablás a Palánk utcában

Hecseki és a kedves betörők

Petepite

Az anyu én vagyok

A mi Kinizsünk

A mi Dózsánk

A bátyám, zseni

Az öcsém zseni

A nagyikám zseni

A tengeren is túl (*Édes Munnyimunyi*)

Gyerünk haza!

Marci öröksége

Marci visszavág

Papa, ne már!

Nem vagyok Samu!

A hó fogságában (*Nézz rám, Mami!*)

A gonosz hét napja (*Bajkutya*)

Galambnagymama

Emmike nem semmike

Lángoló nyaram

Láttam, mi történt

Idenézek, odanézek (*Mit jelent...?*)

Kengu elrablása

Ellopták a biciklimet

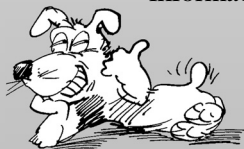
A pénz nem a fákon nő

Vigyázz, hogy sose érjen baj!

Vigyázz otthon, hogy sose érjen baj!

A bölcs gyerek könyve

Információ: info@presskontakt.hu

NÓGRÁDI GÁBOR művei
Sztorik, borítók, illusztrációk,
vélemények
www.nogradi.hu

A könyvek megrendelhetők a Móra Könyvkiadó
weblapján:

www.mora.hu/alkoto/nogradi-gabor